

— Ти като ми разправяш — и мене ми се поиска да бжда там; а пжк той както знае да пее — кой знай как в песни ти го е разправил!

— Той секаш не приказва, а ти слага нещо в душата, и ти взема сжрдцето!

— Добре ма Калино, ами като е друговерец, от друга рода!

— Какжв е? Що е? — не сжм помисляла. Само като си спомня очите му, приказките му, песента му — нещо мистопля гжрди — и веки без него не мога живе. Сега аз чакам, чакам, че сжрдце ми премалява.

— (Стиска ѝ ржката) Сестричке!

— Знаеш ли, че и мечката му ми омиля. Иска ми се да бжда при нея, да я милвам, да ѝ шетам.

— Тогаз . . . .

— Само да доде утре на чучура — пред всички ще му престана.

— Ами майка ти?

— Не знам.

— Майка ти не може понесе.

— Не знам. аз не мога вече да мисля. Не мога на себе си да повелявам. От една година: нито сжня ми е сжн, нито еденето — едене . . . Ще йда с него, че каквото ще да става.

Мжлчание.

Далеч некжде над село се чува кавал че свири. Двете се споглеждат, секаш са нещо разбрали.

Наоколо става още по-тихо, а тжжните звуци на кавала се преливат над Калинини равни двори.

— Косйо пак затжгува.

— Нека си тжгува.

— В тжгата му аз го харесвам.

— А мойто сжрце не тжга го влаче, сестрице! (Прегржща я) Живот, живот на воля иска да познае душа ми!

Кжм портата се чуват стжпки.

Захарина. Да си ходя, че утре на чучура.

— Я постой . . . . тамам тжй сладко си приказваме.

— Небива. Пжк и майка ти ме гледа малко на криво.

— Наниза! Чакай да го донеса.

— Утре, Калино, като минеш край дома — донес го. (Излиза. След нея я испраща.)

XIV.

Звуците на кавала се отекват самотно из двори.

Х. Гена, гледа след Калина, слуша кавала и през сжлзи вжзджхва.